

Arrest

nr. 303 901 van 27 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HENNICO, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 4 januari 2022 en verzoekt diezelfde dag om internationale bescherming. Op 24 augustus 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 augustus 2023 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te hebben en bent geboren op 5 oktober 1972 in Sukhumi. U bent half Georgisch, half Abchazisch en hierdoor ondervond u moeilijkheden met rebellen van Abchazië. Ze probeerden u te rekruteren, maar u weigerde en ze vermoordden uw familie. Hierdoor werd u bedreigd en u

vertrok in 1991 à 1992 vanuit Georgië naar Rusland. U vertrok vervolgens in 2007 naar Oekraïne en in 2010 ging u naar Duitsland. U werd in 2011 à 2012 opgezocht in Duitsland door de rebellen en u werd neergestoken met een mes. U vertrok begin 2013 naar Denemarken, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 19 februari 2013. Vervolgens verbleef u in Duitsland van de zomer van 2013 tot 2017. U vertrok hierna naar Zweden en diende daar op 19 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in. U vertrok hierna in 2019 naar België en verbleef hier drie maanden. U werd echter op 24 april 2019 gerepatriëerd door de Belgische overheid naar Georgië. U keerde hierna terug naar Europa en diende een verzoek om internationale bescherming in in Duitsland op 17 oktober 2019 en in Nederland op 19 augustus 2021. Al uw eerdere verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen.

U arriveerde in België op 4 januari 2022 en diende dezelfde dag uw verzoek om internationale bescherming in België in.

U legt geen documenten neer ter staving van uw relaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U heeft geen gevolg gegeven aan de oproeping die naar u werd gestuurd en u op 8 juni 2023 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U verklaarde ziek te zijn en bezorgde het CGVS een medisch attest. U gaf echter geen gevolg binnen de maand aan de vraag om inlichtingen, vervat in de oproeping die u op 19 mei 2023 werd verstuurd. Hierop werd een tweede persoonlijk onderhoud georganiseerd op 13 juli 2023. U verklaarde opnieuw ziek te zijn en bezorgde het CGVS een medisch attest. U gaf echter opnieuw geen gevolg binnen de maand aan de vraag om inlichtingen, vervat in de oproeping die u op 14 juli 2023 werd verstuurd. Art. 57/6/5, § 2 Vw laat toe dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming kan weigeren met toepassing van artikel 57/6, § 1 indien het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Ten eerste geeft het feit dat u tweemaal verzuimd heeft om antwoord te geven op de aan u gerichte vragen om inlichtingen binnen de daartoe voorziene termijn, blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure. Dit is op zichzelf onverenigbaar met het bestaan van, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Verder dient er te worden gewezen op het feit dat toen u door België werd terug gestuurd naar Georgië in 2019, u bekend stond onder de naam L. C., geboren op 10 mei 1971. Uw verzoek om internationale bescherming in Nederland diende u dan weer in onder de naam V. L., geboren op 10 mei 1971. Uw huidige verzoek om internationale bescherming in België staat op naam van M. T., geboren op 5 oktober 1972. Het feit dat u minstens twee maal een andere identiteit heeft aangenomen voor de asielinstanties toont uw bereidheid om te liegen en doet dan ook ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker om internationale bescherming.

Er dient ook op te worden gewezen dat u eerder reeds in vier verschillende Europese landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, namelijk Zweden, Denemarken, Duitsland en Nederland. Het feit dat al uw eerdere verzoeken om internationale bescherming reeds werden afgewezen vormt een ernstige indicatie voor het feit dat u geen nood heeft aan internationale bescherming.

Bovendien zijn uw verklaringen louter blote beweringen, daar u geen enkel document neerlegt ter staving van uw relaas. U bent reeds sinds 1991 à 1992 vertrokken uit Georgië en heeft sindsdien al vier verzoeken om internationale bescherming ingediend. Bijgevolg kan er worden verwacht dat u genoeg tijd heeft gehad om de

nodige bewijsstukken te verzamelen ter staving van uw relaas. U laat dit echter na en weet uw verklaringen niet te staven.

Mocht u toch problemen ondervinden in Georgië, dan wordt ervan uitgegaan dat u beroep kan doen op de Georgische autoriteiten ter bescherming.

*Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Er kan bijgevolg verwacht worden dat u bescherming zoekt in Georgië mocht u enige problemen ondervonden.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een appreciatiefout aan en beroept hij zich op de schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 14 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 57/5ter, 57/6/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 8 en 10 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", en van het recht om gehoord te worden.

Verzoeker werkt dit middel als volgt uit:

"a) Substantiële onregelmatigheden

Verwerende partij motiveert haar beslissing in hoofddorde als volgt :

[...]

De vragen voor inlichtingen waarnaar verwezen zijn de volgende meldingen die aan de achterkant van de oproepingsbrieven staan :

[...]

Deze motivering mag niet gevolgd worden:

• Recht op een persoonlijk gehoor en verplichting van het CGVS om de verzoeker om internationale bescherming te "horen" gedurende een persoonlijk gehoor

Ten eerste dient benadrukt te worden dat de toepasselijk Europese regelgeving niet toelaat om een negatieve beslissing te nemen op een asielaanvraag, zonder persoonlijk gehoor, en/of omwille van het feit dat de asielzoeker niet gevolg heeft gegeven aan een schriftelijk verzoek van het CGVS om "alle elementen/motieven" schriftelijk mee te delen aan het CGVS.

Het recht van een asielzoeker op een persoonlijk onderhoud is van groot belang. De miskennis daarvan is een substantiële onregelmatigheid.

In zijn advies in de zaak C-560/14 heeft Advocaat-Generaal P. Mengozzi deze beginselen benadrukt :

[...]

Artikel art. 14 §1 Richtlijn 2013/32/EU luidt als volgt: [...]

Advocaat-Generaal Sharpston heeft al erop gewezen dat:

[...]

En Advocaat-Generaal Mengozzi: [...]

Op grond van de artikelen 15 en 16 van Richtlijn 2013/32/EU moet een onderhoud worden georganiseerd om de asielzoeker in staat te stellen al het bewijsmateriaal te presenteren dat hij voornemens is in te dienen, en op grond van artikel 16 moet de asielzoeker daadwerkelijk in de gelegenheid worden gesteld al het bewijsmateriaal ter staving van zijn verzoek te presenteren (we benadrukken) :

[...]

Het recht van de asielzoeker om in het kader van een dergelijk persoonlijk onderhoud te worden gehoord, moet worden toegepast in het licht van het Unierechtelijke beginsel waarin het "recht om te worden gehoord" is verankerd, en in het licht van de verplichting tot samenwerking die op de asielinstantie rust en die is neergelegd in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95, op zichzelf en in samenhang met de hierboven aangehaalde bepalingen en overwegingen van richtlijn 2013/32/EU en de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de grondrechten.

Met betrekking tot het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds verklaard dat het recht om te worden gehoord garandeert (HvJEU, M., 9 februari 2017, we benadrukken):

- dat de verzoeker zijn zaak "op een nuttige en doeltreffende wijze" zal toelichten ;
- de bevoegdheid om de zaak te onderzoeken teneinde "met volledige kennis van zaken" een beslissing te nemen;
- de asielzoeker moet in de gelegenheid worden gesteld zijn mening te geven over de verschillende factoren waarmee de autoriteit bij het nemen van haar beslissing rekening moet houden;
- dat een dergelijk persoonlijk onderhoud moet plaatsvinden indien de specifieke omstandigheden dit vereisen, of dat de autoriteit op grond van de verplichting tot procedurele samenwerking meer moet weten over de aangevoerde elementen om het effect ervan op de behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen;

[...]

Advocaat-Generaal Sharpston heeft al erop gewezen dat:

[...]

Het EU-recht kan derhalve de beoordelingsmarge van de lidstaten beperken met betrekking tot de vraag of een persoonlijk onderhoud nodig is om de elementen ter ondersteuning van het asielverzoek te analyseren.

Het Hof benadrukt in deze zaken het belang van de verklaringen van de asielzoeker, aangezien deze "het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 4 van richtlijn 2004/83 vormen" (HvJEU (G.C.), C 148/13 tot en met C 150/13, 2 december 2014, §49, we benadrukken).

Het Hof voegde hieraan toe dat:

[...]

Het Hof is het met Advocaat-Generaal Sharpston eens dat het Unierecht een kader biedt voor de behandeling van asielverzoeken en de beoordelingsmarge van de lidstaten beperkt door hun bepaalde maatregelen op te leggen, maar benadrukt dat deze maatregelen "deze autoriteiten in staat stelt rekening te houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de betrokken asielzoeker". (§62)

De mogelijkheden om te oordelen zonder "persoonlijk gehoor" worden omschreven in artikel 14 (§2) van de Richtlijn Procedure:

[...]

Artikel 57/5ter VW die artikel 14 Richtlijn 2013/32/EU omzet beperkt de gevallen waarin kan worden afgezien van een persoonlijk onderhoud:

[...]

Op geen moment motiveert het CGVS dat verzoeker "als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft" "niet persoonlijk gehoord kan worden". Dat mag niet zomaar afgeleid worden van de twee medische getuigschriften, en het CGVS moet zulke omstandigheden aantonen en motiveren om een beslissing zonder voorafgaand persoonlijk gehoor te rechtvaardigen. Verzoekers recht op een persoonlijk gehoor werd miskend.

• **De vraag om inlichtingen volstaat niet**

De vraag om inlichtingen van het CGVS volstaat niet aan de wettelijke en reglementaire vereisten.

Er dient opgemerkt te worden dat artikel 10 §1 al. 2 van KB van 11/07/2003 stelt dat « Het verzoek om inlichtingen dient duidelijk te worden geformuleerd ».

Het CGVS vroeg in zeer algemene termen om "alle elementen/motieven mee te delen op basis waarvan u meent internationale bescherming nodig te hebben". Dat is geen duidelijke formulering.

Verzoeker had trouwens aan deze vraag om inlichtingen al beantwoord, door de "vragenlijst" van het CGVS in te vullen op 13/01/2023 : deze vragenlijst heeft als doel "alle elementen/motieven mee te delen op basis waarvan u meent internationale bescherming nodig te hebben", en er kan verzoeker niet verwijten worden deze elementen aan het CGVS meegedeeld te hebben.

[...]

Uit de formulering van de meldingen op de oproepingsbrief kon verzoeker niet precies weten of er effectief bijkomende inlichtingen gevraagd werden. Hij had al zijn asielmotieven voorgesteld en wou die uiteenzetten, met alle details, gedurende een persoonlijk gehoor - waarop hij recht heeft.

In de praktijk zijn de vraag om inlichtingen van het CGVS altijd op een meer duidelijke wijze geformuleerd, bvb aan de hand van een formulier (stuk 5), of door een duidelijke opsomming van de aangevraagde inlichtingen (stuk 6).

De vage formulering die te lezen staat aan de achterkant van de oproepingsbrieven was niet afdoende om verzoeker op passende wijze te informeren over de bijkomende informatie dat het CGVS verwachtte.

Er dient trouwens opgemerkt te worden dat het CGVS zich beperkte tot deze meldingen aan de achterkant van de oproepingen, en op geen moment verzoeker of zijn raadsman tracht te contacteren om erop te wijzen dat er geen gevolg werd gegeven aan een vraag voor informatie. De vage meldingen op de oproepingsbrieven lijken geen vraag voor inlichtingen te zijn maar standaard clausules.

Bovendien vereist artikel 57/5ter Vw dat "indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van de in het eerste lid, 2°, genoemde reden, worden er redelijke inspanningen geleverd om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken".

De meldingen, aan de achterkant van oproepingen, waarin op vage wijzen gevraagd word om "alle elementen/motieven" mee te delen, kunnen redelijkerwijs niet worden beschouwd als een "redelijke inspanning" van het CGVS. Het CGVS beperkte zich tot deze meldingen op de oproepingsbrieven, en deed geen andere vraag voor inlichtingen noch nam contact met verzoekers raadsman, wat heel ver is van de vereiste om "redelijke inspanningen" te leveren "om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken" (57/5ter §2 Vw, omzetting van artikel 14 van de Richtlijn Procedure). Van een regelmatige aanvraag voor inlichtingen is er klaarblijkelijk geen sprake.

• **(in ondergeschikte orde) Verzoeker heeft gevolg gegeven aan het verzoek om inlichtingen en geldige reden opgegeven**

Verzoeker benadrukt dat hij telkens heeft geantwoord op de oproepingen van het CGVS (stukken 3 en 4), door medische documenten op te sturen en die rechtvaardigen dat hij niet in staat was om een gehoor bij te wonen en zijn asielmotieven uiteen te zetten.

Het is dus ten onrechte dat het CGVS oordeelt, in toepassing van artikel 57/6/1 §1 2° Vw, dat "de verzoeker geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft;".

Het is trouwens duidelijk dat, aangezien verzoeker niet in staat was om op de voorziene datum persoonlijke onderhouds bij te wonen, voor aangetoonde medische redenen, hij ook niet in staat was om een gelijkaardig gehoor te doen met zijn raadsman of een derde met het oog op omstandige verklaringen af te leggen en talrijke vragen te beantwoorden - zoals dit bij het CGVS gebeurt - en die op te slaan in een verslag voor het CGVS.

• **Conclusie**

Er dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat verzoekers recht op een persoonlijk gehoor miskend werd, dat de "vraag om inlichtingen" onregelmatig is, dat het CGVS niet alle redelijke inspanningen heeft geleverd om met alle relevante elementen rekening te houden om te oordelen, en dat het CGVS artikelen 57/5ter en 57/6/5 Vw heeft miskent.

Het gaat om substantiële onregelmatigheden die tot de vernietiging van de bestreden beslissing moeten leiden.

b) Asielmotieven (in ondergeschikte orde)

Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de beslissing niet vernietigd moet worden zodat verzoekers recht op een eerlijke asielprocedure - en zijn recht op een persoonlijk gehoor - niet meer geschonden wordt, wenst verzoeker het volgende laten gelden.

Verzoeker is op 5 Oktober 1972 te Sukhumi geboren. Hij is half Georgisch, half Abchazisch en hierdoor ondervond hij Problemen met de rebellen van Abchazië. In September 1992 kreeg verzoeker een oproeping: de Abchazische rebellen wouden hem rekruteren. Kort nadien is hij samen met zijn familie vanuit Georgië naar Rusland vertrokken. Zijn Abchazische vrienden hebben hem laten weten dat na zijn vertrek, de Abgazische rebellen hem bij zijn thuis zijn komen ophalen. Omdat hij gevlucht was en weigerde te vechten, werd hij ingeschreven in het deserteursregister.

Toen hij in Moskou was, kreeg hij dreigtelefoontjes op zijn vaste lijn thuis. In 2007 vertrok hij naar Oekraïne en in 2010 ging hij naar Duitsland. Verzoeker werd in 2011 opgezocht in Duitsland door de rebellen en hij werd neergestoken met een mes.

Hij vertrok begin 2013 naar Denemarken waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende op 19 februari 2013. Hij legde de originelen van alle documenten in zijn bezit voor aan de Deense asielautoriteiten. Verzoeker kwam in 2019 in België aan. Hij werd echter op 24 april 2019 gerepatriëerd door de Belgische overheid naar Georgië.

Toen verzoeker in Georgië was, wilde hij weten of hij nog steeds in het deserteursregister van de Abchazische rebellen stond. Hij stuurde daarom een kennis naar de grens met Abchazië om te vragen of verzoeker recht had op een pas. Na raadpleging van de registers antwoordde de grenswacht dat hij geen pas kon krijgen omdat hij nog steeds in het deserteursregister stond.

Op 4 januari 2022 arriveerde verzoeker in België. Hij diende er een verzoek om internationale bescherming in.

Het verslag COI-Focus "Georgië, Algemene situatie" dd. 16.01.2023 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf) (p. 93 t.e.m. 96) bevestigt verzoekers vresen.

c) Gegrondheid van de asielaanvraag

Het CGVS wijst de asielaanvragen van verzoeker ten onrechte af met het argument dat "het feit dat hij tweemaal verzuimd heeft om antwoord te geven op da aan [hem] gerichte vragen om inlichtingen binnen de daartoe voorziene termijn, blijk van desinteresse in de door [hem] ingezette procedure".

Echter dient er te worden gewezen dat artikel 57/5ter bepaalt dat "het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig het eerste lid, 2°, heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Daarna verwijt verwerende partij verzoeker dat hij zich in het kader van zijn vorige asielverzoeken onder verschillende identiteiten had gepresenteerd. Ook werpt verwerende partij op dat verzoekers verzoeken om internationale bescherming, ingediend in andere Europese landen, reeds werd afgewezen; wat een ernstige indicatie zou vormen voor het feit dat hij geen nood aan internationale bescherming heeft.

Deze beweringen zijn zeker niet voldoende om verzoekers verzoek om internationale bescherming af te wijzen, zonder zijn asielmotieven concreet na te gaan.

Bovendien stelt verwerende partij dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn verzoek. Verzoeker wenst te antwoorden dat hij de originelen van alle documenten in zijn bezit voorlegde aan de Deense asielautoriteiten.

Ten laatste is verwerende partij van mening dat verzoeker beroep kan doen op de Georgische autoriteiten indien hij Problemen ondervindt.

Uit recente algemene informatie blijkt het tegendeel:

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat België Georgië niet meer als een veilig land van herkomst beschouwt:

Op 17 maart 2023 vond een Ministerraad plaats en werden er verschillende beslissingen genomen waaronder de bepaling van de veilige landen van herkomst (<https://news.belgium.be/nl/ministerraad-van-17-maart-2023>).

Men leest (<https://news.belgium.be/nl/bepaling-van-de-veilige-landen-van-herkomst>) :

[...]

Wat de algemene politieke situatie betreft, en zonder vermelding te maken van de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abchazië, stelt het verslag COI-Focus "Georgië, Algemene situatie" dd. 16.01.2023 (beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf) vast dat:

Er bestaan ernstige corruptieproblemen in Georgië (pg. 20):

[...]

En (p. 99):

[...]

Betreffende de rechtstoestand in Georgië, stelt het COI-Focus dd. 16.01.2023 onder andere vast (pg. 33 e.v.):

[...]

Het rapport van Amnesty International blijkt ook terug op enkele aandachtspunten voor het land in 2022 (beschikbaar op https://www.amnesty.org/fr/location/europe-and-central-asia/georgia/report-georgia/#:~:text=Le%204%20avril%2C%20le%20tribunal,mort%20du%20cameraman%20Lekso%20Lashkava:)):

[...]

En :

[...]

Hieruit blijkt dat er geen bescherming is door de overheden, in het tegendeel.

d) Conclusie

Verzoeker moet als vluchtelingen erkend worden :

- *Hij wordt door de Abgazische autoriteiten als een verrader en déserteur beschouwd aangezien hij geen gevolg gaf aan zijn convocatie om te gaan vechten en het land illegaal verliet;*
- *Hij werd door de rebellen in Duitsland met een mes neergestoken;*
- *Hij kan de bescherming van de Georgische autoriteiten daarvoor niet krijgen ;*

Er zij op gewezen dat verzoeker in het verleden al slachtoffer van vervolgingen was, hetgeen "een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is" (art. 48/7 VW).

Hij moet dus als vluchteling worden erkend aangezien hij persoonlijk wordt vervolgd omwille van zijn etnische afkomst en zijn weigering om deel te nemen aan de gewapende conflicten tussen zijn twee naties."

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- e-mail d.d. 8 juni 2023 met medisch certificaat (stuk 3);
- e-mails d.d. 13 juli 2023 en 19 juli 2023 met medisch certificaat (stuk 4);
- "demande de renseignements", doorgestuurd aan Burundese verzoekers om internationale bescherming (stuk 5);
- ander type "demande de renseignements" (stuk 6).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 23 februari 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus, "Georgië algemene situatie" van 11 december 2023 en er de weblink van vermeldt

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Verzoeker werpt eerst en vooral op dat de miskenning van het recht van een asielzoeker op een persoonlijk onderhoud een substantiële onregelmatigheid uitmaakt. Verzoeker wijst in dit verband op het recht om gehoord te worden zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming afgesloten met een dubbele weigering. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober

2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.3.6. Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 14 van de richtlijn 2013/32/EU. Zowel de Europese wetgever als de Belgische wetgever hebben met deze bepalingen uiting gegeven aan hun wil om aan asielzoekers een recht om te worden gehoord te garanderen. Artikel 57/5ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal de verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/5, § 2, *juncto* artikel 57/6/5, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien :

1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft;

2° de verzoeker geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft;

[...]

§ 2. Indien de verzoeker zich bevindt in één van de gevallen opgesomd in paragraaf 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5°, en het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eveneens het verzoek weigeren met toepassing van artikel 57/6, § 1.”

Artikel 57/6/5 van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij artikel 45 van de wet van 1 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, bepaalt de regeling inzake de (impliciete) intrekking of afstand van het verzoek zoals bepaald in artikel 28 van de richtlijn 2013/32/EU. Dit artikel bepaalt het volgende:

“§ 1. Wanneer er een gegronde reden is om aan te nemen dat verzoeker zijn verzoek impliciet heeft ingetrokken of dat hij impliciet van dit verzoek heeft afgezien, zorgen de lidstaten ervoor dat de beslissingsautoriteit beslist om hetzij de behandeling van het verzoek te beëindigen ofwel, mits zij het verzoek op basis van een toereikend onderzoek ten gronde overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU als ongegrond beschouwt, het verzoek af te wijzen.

De lidstaten kunnen met name aannemen dat de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming impliciet heeft ingetrokken of dat hij er impliciet van heeft afgezien wanneer is vastgesteld dat:

a) hij heeft nagelaten te antwoorden op verzoeken informatie te verstrekken die van wezenlijk belang is voor zijn verzoek zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, dan wel dat hij niet is verschenen voor een persoonlijk onderhoud zoals bedoeld in de artikelen 14 tot en met 17 van deze richtlijn, tenzij hij binnen een redelijke tijd aantoonst dat zulks te wijten was aan omstandigheden waarop hij geen invloed heeft;

[...]”

De zogenaamde vroegere “*technische weigeringen*” worden sinds de inwerkingtreding van artikel 57/6/5 van de Vreemdelingenwet afgehandeld volgens deze bepaling (*Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 125).

De Raad stelt vast dat *in casu* een negatieve weigeringsbeslissing genomen werd omdat verzoeker, die tot twee maal toe een geldig motief had meegedeeld ter verschoning van zijn afwezigheid op het geplande persoonlijk onderhoud, geen gevolg gaf aan de schriftelijke vraag tot inlichtingen, verstuurd door de commissaris-generaal, vervat in de tweede oproeping voor het persoonlijk onderhoud, en gelet op het feit dat het administratief dossier voldoende elementen bevatte om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen, zoals voorzien in artikel 57/6/5, § 2, *juncto* artikel 57/6/5, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontkent niet dat verzoeker tot twee maal toe een geldig motief had om niet te verschijnen op de geplande persoonlijke onderhouden, voorzien op 28 juni en 13 juli 2023, en dit ook tijdig aan het commissariaat-generaal meedeelde. Zo maakte hij binnen de daartoe voorziene termijn van vijftien dagen na het verstrijken van het geplande persoonlijk onderhoud telkens een medisch attest over aan het commissariaat-generaal dat zijn afwezigheid rechtvaardigde (administratief dossier, blauwe map, stukken 1-4 en hernomen als stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift). De Raad stelt daarnaast evenwel ook vast dat verzoeker geen gevolg gaf aan de in de oproepingsbrieven van 19 mei en 14 juni 2023 eveneens vervatte vraag om inlichtingen. Zo werd in de oproepingsbrieven telkens als volgt gesteld:

“Er wordt u eveneens gevraagd om mij schriftelijk, bij voorkeur per aangetekende zending, alle elementen/motieven mee te delen op basis waarvan u meent internationale bescherming nodig te hebben. Indien u niet antwoordt op dit verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending ervan en hiervoor geen geldige reden opgeeft, mag ik krachtens artikel 57/6/1, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet uw verzoek om internationale bescherming weigeren.”

Vooreerst stipt de Raad aan dat geenszins kan worden ontkend dat verzoeker de oproepingen van 19 mei en 14 juni 2023 voor het geplande persoonlijk onderhoud op respectievelijk 8 juni en 13 juli 2023 daadwerkelijk ontvangen heeft en hiervan de nodige kennis had, gelet op de tot twee maal (door zijn sociaal assistent) tijdig overgemaakte geldige reden voor de afwezigheid op de in deze oproepingen vervatte data voor de persoonlijke onderhouden, zoals genoegzaam blijkt uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de door verzoeker zelf nogmaals gevoegde stukken bij het verzoekschrift. Het gegeven dat verzoeker dit tot twee maal deed, impliceert dat hij kennis had van voormelde instructie. Desalniettemin heeft verzoeker binnen de maand na de verzending van deze oproepingen - en waarin het voormelde verzoek om inlichtingen vervat zat (overigens in hetzelfde tekstkader en net onder de alinea in verband met het tijdig melden van een geldig motief ter afwezigheid van het persoonlijk onderhoud) - geen gevolg gegeven aan dit verzoek en heeft hij hiervoor geen geldige reden opgegeven in de zin van artikel 57/6/5, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ontkent dit ook geenszins, maar beperkt zich tot het opwerpen van *post factum* vergoelijkningen die de Raad echter niet kan aanvaarden. In dit opzicht kan overigens evenmin worden ingezien waarom *in casu* een schending zou kunnen voorliggen van de artikelen 7 en 8 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, bepalingen inzake kennisgeving die eveneens van toepassing zijn inzake kennisgeving van vragen om inlichtingen.

Verzoeker is van mening dat, aangezien hij niet in staat was om op de voorziene data persoonlijke onderhouden bij te wonen, voor aangetoonde medische redenen, hij ook niet in staat was om een gelijkaardig gehoor te doen met zijn raadsman of een derde met het oog op het afleggen van omstandige verklaringen en het beantwoorden van talrijke vragen en die op te slaan in een verslag. De Raad oordeelt in dit verband dat de medische problemen die verzoekers afwezigheid op de twee geplande persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal konden rechtvaardigen niet zonder meer kunnen worden aangenomen als rechtvaardiging voor een gebrek aan antwoord op het in de tweede oproeping (net als in de eerste) vervatte verzoek om inlichtingen. Zo wordt in de door verzoeker neergelegde medische attesten ter verschoning van zijn afwezigheden bij zijn twee geplande persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal geen enkele melding gemaakt van ernstig aanhoudende gezondheidsproblemen, doch enkel van gezondheidsproblemen waardoor hij telkens voor één dag niet in de mogelijkheid was te verschijnen voor het commissariaat-generaal. Verzoeker toont ook in onderhavige procedure op generlei wijze aan dat hij om medische redenen niet bij machte zou zijn geweest om binnen de maand na de oproeping gevolg te geven aan de hierin vervatte vraag om inlichtingen. Verder wijst de Raad erop dat de verwachtingen ten aanzien van een verzoeker om internationale bescherming bij het beantwoorden van een verzoek om inlichtingen redelijkerwijze minder intens kunnen worden geacht dan wat in het kader van een persoonlijk onderhoud wordt verwacht. Zo kon verzoeker zijn verklaringen met bijstand en gefaseerd laten noteren en hij kon dit doen in een minder formele en voor hem comfortabelere omgeving dan tijdens een persoonlijk onderhoud, *etc.* Uit hetgeen voorafgaat blijkt aldus dat verzoeker geen geldige reden heeft aangereikt die kan verschonen waarom hij geen gevolg gaf aan de vragen om inlichtingen, vervat in de tweede en in feite ook reeds eerste oproepingsbrief.

Verzoeker kan daarnaast ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de vragen tot inlichtingen die de commissaris-generaal naar hem verstuurd niet voldoen aan de wettelijke en reglementaire vereisten. De Raad verwijst in dit verband naar artikel 10 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat handelt over het verzoek om inlichtingen, en dat luidt als volgt:

“§ 1. Overeenkomstig artikel 51/2 van de wet, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker verzoeken hem bepaalde inlichtingen te verschaffen.

Het verzoek om inlichtingen dient duidelijk te worden geformuleerd en kan tot doel hebben zowel algemene als specifieke informatie te verkrijgen.

§ 2. Het verzoek kan in de oproeping tot gehoor worden gevoegd of kan het voorwerp uitmaken van een aparte brief.

De bepalingen met betrekking tot de kennisgevingen voorzien in de artikelen 7 en 8 zijn eveneens van toepassing op dit verzoek.

§ 3. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde geeft uitdrukkelijk in het verzoek om inlichtingen aan wat de gevolgen kunnen zijn indien het verzoek om inlichtingen zonder antwoord blijft en er daarvoor geen geldige reden wordt aangebracht.”

Uit dit artikel 10, § 2, blijkt aldus uitdrukkelijk en ondubbelzinnig dat een verzoek om inlichtingen in de oproeping tot gehoor kan worden gevoegd, zoals te dezen duidelijk en onbetwistbaar is geschied, en dat dergelijk verzoek overeenkomstig § 1 tot doel kan hebben zowel algemene als specifieke informatie te verkrijgen. In de oproepingsbrieven werd ten andere, in overeenstemming met het gestelde in artikel 10, § 3, uitdrukkelijk aangegeven wat de gevolgen zijn voor het niet beantwoorden van de te deze algemene vraag om inlichtingen en het daarvoor niet aanreiken van een geldige reden.

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 10 juli 2003 (BS 27/01/2004) kan worden gelezen dat de vraag om inlichtingen duidelijk moet zijn gesteld, om de asielzoeker toe te laten er zo volledig en concreet mogelijk op te antwoorden. De Raad ziet niet in waarom de vraag om inlichtingen niet duidelijk genoeg zou zijn voor verzoeker. Er werd, zo weze herhaald, aan verzoeker gevraagd om binnen de maand na de verzending van de oproep schriftelijk alle elementen/motieven mee te delen op basis waarvan hij meent internationale bescherming nodig te hebben. Overigens, zoals verzoeker zelf aanhaalt, werd hem bij het invullen van het document “*vragenlijst CGVS*” net dezelfde vraag gesteld, zij het dat hem toen gevraagd werd kort te zijn. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker toen in staat was om deze vraag te begrijpen en kort zijn problemen weer te geven. Aldus kan aangenomen worden dat als verzoeker dezelfde algemene vraag nogmaals krijgt, maar dit keer zonder het verzoek kort te zijn, hij deze vraag begrijpt. In dit verband kan ook niet worden ingezien waarom het gegeven dat de bewoording van de vragen tot inlichtingen overeenkomt met de vragen die hij reeds beantwoordde bij het invullen van het document “*vragenlijst CGVS*” bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem zou kunnen doen twifelen of er effectief bijkomende inlichtingen van hem verwacht werden. De algemene vraag om inlichtingen was voldoende duidelijk gesteld. Dat vragen om inlichtingen in de praktijk vaak op een meer duidelijke wijze worden geformuleerd, bv. aan de hand van een formulier of een duidelijke opsomming van de gevraagde elementen bevatten (stukken 5 en 6 bij het verzoekschrift), is te dezen geenszins dienstig. De vraag om inlichtingen mocht immers wel degelijk vervat zijn in de oproeping voor het persoonlijk onderhoud en mocht daarenboven tot doel hebben algemene informatie te verkrijgen. Tot slot dient te worden benadrukt dat, indien verzoeker de vraag om inlichtingen of de draagwijdte hiervan niet had begrepen, niets hem verhinderde contact op te nemen met zijn raadsman of de commissaris-generaal om dit nader te laten toelichten.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker *in casu* niet dienstig kan verwijzen naar artikel 57/5ter, § 2, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 14, § 2, van de richtlijn 2013/32/EU en waarin de omstandigheden worden opgesomd waarin het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt, wat te dezen niet van toepassing is. Verzoeker toont het tegendeel alvast niet aan.

In de vraag om inlichting werd gewezen op artikel 57/6/5, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet dat, zo weze herhaald, stelt dat de commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming neemt indien de verzoeker geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft. Te dezen was de commissaris-generaal evenwel van oordeel dat het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen, en waardoor hij overeenkomstig artikel 57/6/2, § 2°, gemachtigd was het verzoek te weigeren met toepassing van artikel 57/6, § 1. Verzoekers verzoek werd aldus niet eenvoudigweg afgesloten met een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek, maar werd daarentegen inhoudelijk onderzocht op grond van de stukken in het administratief dossier. Dat de verwerende partij niet over meer gegevens beschikte, is, gelet op hetgeen voorafgaat, bovendien louter en alleen toe te schrijven aan verzoeker zelf. De verwerende partij heeft namelijk duidelijk de nodige, redelijke inspanningen geleverd teneinde verzoeker toe te laten om zijn asielmotieven uiteen te zetten en hem de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek om internationale bescherming te verstrekken. Het was, zoals reeds hoger duidelijk bleek, verzoeker zelf die echter naliet om binnen de maand na de verzending van het verzoek om inlichtingen gevolg te geven aan dit verzoek en die hiervoor geen geldige reden heeft opgegeven in de zin van artikel 57/6/5, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker middels het onderhavige

verzoekschrift de nodige bijkomende, volgens hem nuttige informatie voor zijn verzoek om internationale bescherming kon verstrekken en dat hij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook heeft benut.

Gelet op het voorgaande, en het gegeven dat – mede gelet op wat volgt – wel degelijk voldoende elementen voorhanden zijn in het administratief dossier om tot een inhoudelijke genomen boordeling van het verzoek te komen, werd de bestreden beslissing terdege met toepassing van artikel 57/6/5, § 2, *juncto* artikel 57/6/5, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet genomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld om te worden gehoord en dat er *in casu* geen sprake is van substantiële regelmatigheid. Verzoeker beroept zich te dezen niet op dienstige wijze op de schending van artikel 41 van het Handvest, van het recht om gehoord te worden, van de artikelen 57/5ter en 57/6/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 7, 8 en 10 van het koninklijk besluit van 10 juli 2003.

2.3.7. Dient in dit kader verder te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht – in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet – wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker haalt in zijn enig middel de schending aan van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, doch laat na enig verweer tegen de voormelde bevindingen, die in toepassing van deze wetsbepaling genomen werden, te bieden of op enige andere wijze te verduidelijken op welke wijze deze wetsbepaling geschonden is.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker stelt zijn land van herkomst, Georgië, te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij aldaar problemen zou hebben gekend en vervolging zou vrezen ten gevolge van zijn weigering om zich als persoon met een gemengde Georgische en Abchazische etniciteit aan te sluiten bij de rebellen in Abchazië.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende gesteld:

“Ten eerste geeft het feit dat u tweemaal verzuimd heeft om antwoord te geven op de aan u gerichte vragen om inlichtingen binnen de daartoe voorziene termijn, blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure. Dit is op zichzelf onverenigbaar met het bestaan van, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

Verzoeker oppert in deze in het verzoekschrift dat artikel 57/5ter, § 2, van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: *“het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig het eerste lid, 2°, heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*. De Raad stipt aan dat verzoeker zich niet bevindt in het hierin bedoelde geval. Zo is er geen sprake dat verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Zodoende is de verwijzing naar betreffend artikel niet dienstig.

2.3.8.4. Verder oordeelt de commissaris-generaal naar recht het volgende:

“Verder dient er te worden gewezen op het feit dat toen u door België werd terug gestuurd naar Georgië in 2019, u bekend stond onder de naam L. C., geboren op 10 mei 1971. Uw verzoek om internationale bescherming in Nederland diende u dan weer in onder de naam V. L., geboren op 10 mei 1971. Uw huidige verzoek om internationale bescherming in België staat op naam van M. T., geboren op 5 oktober 1972. Het feit dat u minstens twee maal een andere identiteit heeft aangenomen voor de asielinstanties toont uw bereidheid om te liegen en doet dan ook ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker om internationale bescherming.

Er dient ook op te worden gewezen dat u eerder reeds in vier verschillende Europese landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, namelijk Zweden, Denemarken, Duitsland en Nederland. Het feit dat al uw eerdere verzoeken om internationale bescherming reeds werden afgewezen vormt een ernstige indicatie voor het feit dat u geen nood heeft aan internationale bescherming.”

In dit verband betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat de voormelde overwegingen, zonder zijn asielmotieven concreet te gaan onderzoeken, niet voldoende zijn om te oordelen dat hij geen nood aan internationale bescherming heeft. De Raad merkt in dit verband op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is. Het is immers het geheel van vaststellingen van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker niet aannemelijk maakte een nood aan internationale bescherming te hebben.

2.3.8.5. Bovendien zijn verzoekers verklaringen louter blote beweringen, daar hij geen enkel document neerlegt ter staving van zijn relaas. In deze dient te worden benadrukt dat hij reeds sinds 1991 à 1992 vertrokken is uit Georgië en sindsdien tevergeefs al vier verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend in verschillende Europese landen. Bijgevolg kan er worden verwacht dat hij genoeg tijd heeft gehad om de nodige bewijsstukken te verzamelen ter staving van zijn relaas. Hij laat dit echter na en weet zijn verklaringen hoegenaamd niet te staven.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij de originele exemplaren van alle documenten die in zijn bezit waren aan de Deense asielautoriteiten voorlegde. In zoverre hij hiermee bedoelt dat de Deense autoriteiten zijn documenten nog steeds hebben, oordeelt de Raad dat niet in te zien valt waarom zij deze documenten niet terug zouden geven. In ieder geval dateert verzoekers verzoek om internationale bescherming in Denemarken reeds van 2013 en is hij sindsdien reeds (gedwongen) teruggekeerd naar Georgië, waardoor hij in de mogelijkheid geacht wordt nieuwe stukken te hebben kunnen bemachtigen. Verzoeker toont het tegendeel alleszins niet aan.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift dan ook niet verder dan het herhalen van zijn relaas en het volharden in zijn vrees voor vervolging zonder dit op enigerlei wijze kracht bij te zetten.

2.3.8.6. De Raad – in navolging van de verwerende partij – stelt verder vast dat verzoeker, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maakt dat hij voor wat betreft deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië. In deze dient te worden benadrukt dat verzoeker de Georgische nationaliteit heeft, waardoor moet gekeken worden of hij bescherming kan krijgen in Georgië, en niet in de separatistische regio Abchazië.

De Raad stelt vast dat uit de recente COI Focus “*Georgië – Algemene situatie*” van 11 december 2023, waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij van 23 februari 2024 verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Door te citeren uit de COI Focus van 16 januari 2023, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, en door bepaalde passages uit een rapport van *Amnesty International* over Georgië uit 2022 aan te halen, slaagt hij er in ieder geval niet in afbreuk te doen aan het

gestelde in de meest recente COI Focus van 11 december 2023 en waarin terdege wordt erkend dat er sprake is van een “*backslide of democracy*”, gelet op de aanhoudende politieke spanningen en het uitblijven van hervormingen van het rechtssysteem en de nog steeds aanwezige corruptie, maar dat er, niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, in het algemeen nog steeds gesteld kan worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Waar verzoeker in deze wijst op het gegeven dat Georgië niet langer gezien wordt als een veilig land van herkomst, stipt de Raad aan dat het gegeven dat het herkomstland van verzoeker thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst enkel tot gevolg heeft dat zijn verzoek om internationale bescherming niet langer behandeld kan worden overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een versnelde procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van personen uit landen die aangemerkt zijn als veilig land van herkomst, en dat ook het (weerlegbaar) vermoeden dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is niet van toepassing is op hem. Met de legislatieve ontwikkeling werd/wordt zowel door de commissaris-generaal als heden door de Raad rekening gehouden. Ten andere, door het aanleveren middels de aanvullende van de verwerende partij van de COI Focus van 11 december 2023, die een zicht geeft op de algemene situatie in Georgië tot 13 november 2023, kan een *ex nunc* onderzoek gevoerd worden op basis van de meest recente landeninformatie. Voorts merkt de Raad op dat de beslissing om een land van herkomst overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet al dan niet (langer) als veilig te beschouwen een beleidsbeslissing is. In het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 10 juli 2023, werd Georgië niet terug opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: “*Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken.*” In zoverre verzoeker zich zou beroepen op wets- en/of beleidskritiek, merkt de Raad op dat hij zich daarover niet uit te laten heeft.

2.3.8.7. De Raad acht het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.8.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de

Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. In zoverre verzoeker met zijn verwijzing in de uiteenzetting van het middel naar *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, wijst de Raad erop dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Gelet op het gegeven dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, evenals op de specifieke situatie die gedekt wordt door deze wetsbepaling, kan het betoog, dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, niet worden bijgetreden.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. In hoofde van de verwerende partij kan door de Raad geen appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.15. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

V. SERBRUYNS